

Schack: Jeg skal, med Hensyn til de af en anden æret Rigsdagsmand og mig stillede Forslag, kortelig bemærke Følgende: Forslaget under Nr. 20 angaaer kun saadanne Embedsmænd, som der vistnok ikke er nogen grundet Anledning til at fratage deres Pension, fordi de overtog et Embede i fremmed Tjeneste, og en saadan Bestemmelse vilde være eensbetydende med et ligefrem Forbud herimod. Jeg veed f. Ex. ikke, hvorfor man skulde forbyde en Pensionist at modtage et Consulat for en fremmed Magt; der som oftest er et meget ubetydeligt Embede, hvortil man stundom i mindre Stæder, hvor Pensionister ofte opholde sig, ikke kan have nogen Anden end netop en saadan Mand. Men, hvad der er det Vigtigste, og hvad jeg maa gjøre opmærksom paa, det er, at, hvad den ærede Finantsminister bemærkede med Hensyn til Officerer, deels vistnok ikke forholder sig ganske, som han anførte, idet vistnok navnlig ikke faa danske Søofficerer have været i Udlandets Tjeneste, uden derfor at miste deres Gage eller Pension herhjemme, deels i al Fald netop taler for Antagelsen af det omhandlede Forslag, thi, naar man faaer mange Officerer paa Wartpenge, og det vil navnlig efter Krigens Slutning, blive Tilfældet med en meget betydelig Deel, saa vil, naar man berøver dem Pensionen, saafremt de gaae i fremmed Tjeneste, sandsynligviis ikke ret mange af dem indtræde i saadan Tjeneste, medens det i modsat Fald er rimeligt, at mange af dem, efterat de nu engang ere komne ind paa denne Bane, ville gribe hertil og saaledes kunne erhverve sig en Udvikling, der vil kunne blive til Nytte ogsaa for deres muligt fremtidige Tjeneste herhjemme. Jeg troer saaledes, at den foreslaaede Bestemmelse virkelig er i Statens Interesse, og at der ingen Fare kan opstaae deraf, idet de, mine Herrer! ville lægge Mærke til, at den foreslaaede Bestemmelse udtrykkeligt forudsætter Kongens Samtykke, og at den saaledes kun undtagelsesviis vil komme til Anvendelse. Forslaget under Nr. 22 synes mig saa begrun-

det i Billighed, at jeg virkelig ikke kan indsee, at der imod samme kan anføres nogen tilstrækkelig Grund; de Tilfælde, hvori det vil komme til Anvendelse, ville være i den Grad enkeltstaaende, at det ikke, saavidt jeg formaaer at skjønne, i Virkeligheden kan genere Finantsbestyrelsen paa nogen Maade. Forslagets Antagelse eller Ifke-Antagelse maa saaledes beroe paa Enhvers Billighedsfølelse. Hvad endelig Forslaget kunde Nr. 23 angaaer, maa jeg i høi Grad holde paa det. Det er vistnok i Almindelighed taget et urigtigt Princip, at Nogen skal kunne affkediges uden ved Dom, men jeg maa bemærke, at Forslaget jo aldeles ikke angaaer Affkedigelsen af de i Tjeneste staaende Embedsmænd, men kun angaaer det Spørgsmaal, om og hvorvidt en Pensionist skal miste sin Pension. Den ærede Finantsminister har udtalt sig om Forslaget, som om det angik det førstnævnte Tilfælde og overseet, at det alene angaaer Pensionister. Den ærede Ministers Argumentation rammer saaledes aldeles ikke Forslaget. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Finantsministeren: Det forholder sig fuldkommen rigtigt, som den ærede Taler bemærkede; jeg har overseet, at Forslaget kun angaaer de Affkedigede eller Pensionerede, men at det ikke vedrører de gagerede Embedsmænd; dog maa jeg bemærke, at den særlige Bestemmelse, som der allerede nu gives, og den, som i Fremtiden maatte faaes ved en Tjenestelov om Affkedigelse ad administrativt Bei, vil vistnok aldrig kunne udvides til Pensionister, men kun til andre Embedsmænd, som ere i Tjenesten. Naar det derfor i Udkastet hedder om Pensionisten, at han kan forbyrde sin Pension, naar han er overbevist om at have gjort sig skyldig i et saadant Forhold, saa anseer jeg det for høvet over al Tvivl, at det maa være ved Dom, at han skal overbevises om det, og ikke ad den administrative Bei. Men det kan jo forsaavidt ikke skade, saaledes som Forslaget gaaer paa, at fastsætte det udtrykkeligt.